PRIN BIHORUL TURISTIC

(Urmare din pag. 1)

păzite și mai riguros repopulate. Sînt, e drept, pe descinderea unor ape, zone interzise pescuitului. Dar mai sînt totodată fel și fel de hîrtiuțe cu fel și fel de peceți și iscălituri care dau dezlegare și pentru aceste zone. A mai ajuns pe aici și un aparat draconic, cu electricitate, cu care, toamna, silvicii scot peștele din dulbină, buimăcit, și apoi îl duc cu găleata la crescătorie.

Sînt trei păstrăvării vestite în Bihor: la **Vașcău**, la **Huta** și la **Stîna de Vale**. Călătorului i se îngăduie să-și pescuiască cu undița peștele cumpărat. Părinți alintători exclamă și aplaudă odrasla care scoate fericită păstrăvul din lac, distracție plăcută la care ar adera fiecare turist, oricît de strîmtorată i-ar fi punga. Dintre toate aceste trei păstrăvării, cea mai pitorească e la **Huta**, deasupra Beiușului, într-un cadru natural care încîntă ochiul, cu zone de răcoare și arome carpatine. Din păcate, de această păstrăvărie știu numai localnicii: drumul înspre ea, nu prea anevoios, ar putea fi modernizat, prezența ei ar trebui trecută în hărțile turistice, indicatoare ar putea călăuzi mașina turistului pînă la acel loc minunat la care el, în altă trecere pe aici, s-ar reîntoarce fără doar și poate.

Să nu uităm că șoseaua națională Oradea-Deva este pe isprăvite și că pentru turiștii români din vestul țării, cum și pentru cei străini, drumul spre mare se scurtează cu aproape 300 de km — ceea ce înseamnă că această nouă șosea va fi preferată și va avea un trafic copios. E firesc, așadar, ca toate punctele turistice din zona respectivă să fie bine popularizate și bine organizate. Și, poate în primul rînd, **Stîna de Vale**.

Stîna de Vale este o minune așezată într-o depresiune a munților, cu un aer proaspăt foarte indicat în astenie. Un izvor, zis al minunilor, avea faima fecundării femeilor sterpe: bînd apă de aici, acestea urmau să nască. Doar trei pavilioane și două cabane alcătuiesc ansamblul turistic al Stînei și uneori mă gîndeam că e mai bine așa. Sînt oameni care, în locul aglomerațiilor de la Predeal sau Sinaia, preferă acest cotlon retras, de-o mare liniște, unde să stea față-n față cu munții. O șosea anevoioasă, aproape impracticabilă iarna, urca gîfîind, de la **Beiuș** spre **Stîna de Vale**. Acum, din șoseaua **Oradea-Cluj**, în dreptul satului **Bucea**, un drum solid, dublu cilindrat, duce comod pînă la stațiune prin defileul **Văii Iadului**, adesea cu abise infernale și cu cascade feerice, dintre care **Iadolina** pare niște îngerești plete de ape.

La **Stîna de Vale** afinii coboară pînă în curtea clădirilor, ciupercile se oferă pe marginea cărării, stupii zumzăie pe coline, păstrăvii fulgeră apele și... și... viperele pîndesc cu ochiul rotund, dar fără a fi un pericol serios decît pentru omul nătăfleață, care le calcă pe coadă.

Dar importanța **Stînei de Vale** constă și în punctul ei mijlocitor, de mediană a unor admirabile itinerarii turistice. De aici se poate ajunge, pe jos sau de-an călare, la izvorul **Someșul Cald**, la **Padeș** și la **Cetățile Ponoarei**, la **Valea Drăganului** etc. Padeșul, podiș, ridicat, cu iarbă mănoasă, oază în lumea coniferelor, centru de miresme sălbatice, gură de rai a Carpaților vestici are acum o cabană modernă și spațicasă. Spre Padeș duc și drumuri carosabile pentru turiștii nedeprinși cu efortul urcării uneori a coastelor abrupte. Și, totuși, e prea puțin. E prea puțin și pentru Stînă, și pentru Padeș, și pentru Cetățile Ponoarei (cetăți de stîncă forfecată, bastimente ale naturii fanteziste). Mă tot gîndesc ce s-ar fi putut face într-o asemenea ambianță miraculoasă! Unii din gospodarii noștri gîndesc încă cu dureroasă avariție, încet, de parcă ar fugi de noroc și de venituri. Lasă la voia întîmplării unghere fermecătoare în care turiștii ar veni ca atrași de un magnet. Drumul spre **Padeș** (de pildă), dinspre comuna **Pietroasa** (cu un port popular multicolor, plin de originalitate), ar duce pe malul rîului **Galbena**, rîu spectacular, bogat și el în păstrăvi, printr-un eden vînătoresc, pe serpentine de la cotiturile cărora vezi în jos o țară, ca un descălecător întemeietor de principate. Ar fi un drum de neuitat pentru orice călător, dacă ar fi și el modernizat sau, așa cum este, măcar popularizat, — i-s-ar duce vestea-n țară și peste șapte țări și mări, poate chiar mai mult decît șoselelor care traversează Carpații pe Valea Prahovei sau cea a Oltului.

Aceeași soartă este hărăzită peșterii de la **Meziad**. Peșteri sînt pe lume multe, în județul Bihor iarăși sînt multe, speologii le cunosc tainele, iar turiștii le admiră. Am văzut și eu peștera de lîngă Cracovia, salina aceea în care ocnașii au cioplit cu migală sfinți și altare. Cu toate acestea, speologii de frunte socotesc peșterea de la Meziad de-o mare importanță, la scară europeană. Numai că Europa nu prea are cum s-o vadă. E adevărat că în unele anunțuri turistice ea este pomenită și fotografiată. Dar acum, cînd șoseaua **Oradea-Deva** se va deschide poate (să dea Dumnezeu!) chiar anul acesta și cînd din șosea (punctul **Beiuș**) pînă la peșteră e doar o aruncătură de băț, minunea ei trebuie vestită încă de la granița țării, panouri mari ar trebui s-o popularizeze cu litere de-o șchioapă. Toate aceste demersuri nu-l vor deziluziona pe călător. Peștera e cu „etaje" — de jos și pînă la poștă fiind vreo cinci. Stalactitele și stalagmitele formează, în interiorul ei, tot ceea ce se poate sau nici nu se poate visa: brazi creați ca de-o mînă de sculptor (și încă realist), orgă mică și orgă mare care, lovite cu o piatră, cîntă armonios, altare ca de dom, figuri docile sau bizare, în fine, o gamă largă de forme prezente pas de pas, printre ochiuri enigmatice de apă, peste pasarele înguste cît o eșarfă, pe care pasul se cutremură deasupra genunilor găunos ghicite. Intrarea în peșteră e pe sub o boltă înaltă și maiestuoasă prin care circulă curenți reci, ca de gheață. Sus, în ultima încăpere, numită simbolic **poșta**, cei ce au răzbit pînă la capăt firul Ariadnei își lasă, pe un bilețel, numele cu exclamații geniale ca aceasta: „am venit, am văzut, am învins! Ionel".

Stațiunea „Stîna de Vale" este mult căutată de cei dornici de a-și petrece timpul liber în aerul curat de munte. În foto: o parte a cabanei acestei stațiuni.

Drumul de la Beiuș la peșteră n-o să fie însă extraordinar de comod pentru turistul deprins la șosele drepte ca-n palmă. Mai cu seamă înspre Meziad, limuzina sa ar începe să strănute. O cabană, destul de modestă, stă în vecinătatea peșterii, dar și aici, în loc să se fructifice delicioasa țuică locală, sînt servite băuturi de la MAT și încă din cele mai obișnuite. Nici fleicile locale nu pot fi gustate, nici șunca afumată în pod după legile tradiției seculare, nici kaiser-fleischul local, afumat bine sau fript pe frigare cu lacrimile adunate pe pîine.

Să ieșim iarăși din județ, dar nu prea departe, la Ghețarul de la Scărișoara, miracol al naturii rezumat în felul următor: sub munte, un ghețar care menține iarna în plină lună a lui cuptor și unde te bați cu zăpadă între două sticle de răcoritoare. Numai că de data aceasta se trage un semnal de alarmă: coborîrea în ghețar este de-o vreme încoace riscantă. Cineva, un cap pătrat, a dat dispoziție să se taie pădurea de deasupra ghețarului. Or, se pare că tocmai umbra pădurii păstra sănătatea hibernală a ghețarului. Acum, descoperit, ghețarul a început să se șubrezească și cine știe dacă într-un viitor indecis nu ne vom trezi cumva fără ghețar. Totuși, el există încă și îmi vine să cred că știința de astăzi este capabilă să-l refortifice. Indicat este, oricum, ca turiștii să fie călăuziți spre acest ghețar, așa cum, în sudul Austriei, aproape de Innsbruck, un ghețar similar atrage milioane de vizitatori. În acest secol ultramodern, oamenii, sătui de stereotipie, sînt atrași de originalități, de unicate, atenția lor nu mai este îmbiată de ceea ce au mai văzut, ci de ceea ce nu au mai văzut pînă atunci. Pelerinajul se face spre aceste unicate doar atunci cînd ele sînt trîmbițate, reclama fiind necesară și turismului nu numai comerțului. (Fie vorba între noi, turismul și comerțul se cam interpătrund de altfel — poate tocmai ca să justifice imaginația anticilor după care Mercur era totdeodată zeul negoțului și al călătoriilor...).

Am lăsat la urmă băile **„Felix"** și **„1 Mai"** tocmai pentru că ele sînt arhicunoscute românilor și cvasi cunoscute străinilor. Este și de data aceasta vorba de un har al naturii — apa fierbinte izvorînd cu de la sine putere din surse telurice. Dincolo de folosul lor curativ, stă și cel distractiv, turistul bălăcindu-se copilărește în dărnicia lor caldă. Vara, împrejurimile băilor sînt pline de mașini de parcă și-ar fi trimis acolo solii toate garajele. Oamenii stau în bazin ca peștii-n năvod, înghesuiți pînă la refuz, orădenii necedîndu-și, cu încăpățînare, locurile tradiționale. Mă pîndește ideea unor bazine noi, cu toate că-mi dau seama că finanțele or să mă mustre părintește. Surse de apă termală au țîșnit și în alte unghiuri ale orașului Oradea, — acolo au fost construite sere, spre faima economiei noastre. Dar... și iarăși dar... Cum nici turismul nu este străin de economie, poate că niște bazine de agrement, separate de cele curativ-medicale, ar fi spre folosul ambelor destinații, dezaglomerîndu-le pe amîndouă și dîndu-i fiecăruia autonomie. Asta numai așa, ca să mă aflu în treabă.

Și, fiindcă am ajuns la **Oradea**, nepomenind decît niște puncte centrale ale turismului bihorean și limitrof, am mîndria să vorbesc despre un oraș frumos care, la intrarea în țară, oferă, economic și edilitar, un bun prolog, o bună uvertură a realităților patriei, o plimbare inițială prin **Oradea** lasă impresia frumoasă călătorului străin, asta o știu din auzite și din scrise. N-ar strica însă ca numeroșii turiști să fie îndreptați și spre crescătoria de crapi de la **Cefa**, să li se pună o undiță în mînă și așa mai departe. Crapul la protap cere un vin gustos, ceea ce Oradea poate să ofere din surse proprii, întrucît colinele ei sînt pline de butuci de viță. Nici în livezile de piersici de la Oradea călătorul nu s-ar simți rău, piersica de aici atingînd uneori o jumătate de kilogram și avînd gust savuros, aromat, răcoritor. Totul pentru un turism bun, inteligent, ingenios, practic și accelerat. Totul pentru toate frumusețile patriei și pentru totala lor înfățișare. Totul pentru ospitalitate și pentru prietenie. Nu prin cifre seci și demagogie comodă, ci pentru cifre elastice, mereu crescînde și pentru spiritul practic inovator. Mai puține moașe și mai mulți plozi! Mai puțini inspectori, inspectorași, directori și adjuncți, pictori de pliante și reporteri gălăgioși — dar mai mulți gospodari, constructori, pictori murali și sculptori, grădinari și bucătari — și, desigur, contabili.

Avem o țară care a fost cînd Elveția orientală, cînd Belgia Orientului, cînd una, cînd alta — dar care astăzi este România Socialistă, o țară în care partidul nostru comunist și statul fac totul pentru acest prezent ardent, pentru viitorul aurifer, pentru fericirea și bunăstarea autohtonului, comoditatea și confortul oaspetelui, după legile strămoșești conjugate legilor noi, umanist-socialiste. Acestui postulat al epocii nu-i putem răspunde decît prin fapte demne de steag, numai prin ceea ce rămîne peren. Niciodată vremelnicia n-a fost mai desuetă, niciodată amatorismul și arbitrarul n-au fost mai incompatibile cu societatea ca azi. Iar dacă, acum, în preajma alegerilor cîteva din sugestiile inserate aici (desigur că numai cele adevărate) ar putea reține atenția viitorilor gospodari ai țării, autorul rîndurilor de față ar fi foarte fericit și și-ar binecuvînta ceasul în care s-a hotărît să-și ia inima-n dinți și să mai scrie încă o dată despre turism.

Care sînt cauzele stagnării boxului gălățean?

Activitatea pugilistică din Galați se află de mai mulți ani într-o fază critică. De multă vreme, acest centru pugilistic, — în trecut foarte puternic — n-a mai dat echipei noastre reprezentative nici un boxer de clasă certă. În cea mai importantă confruntare internă (campionatele de seniori) boxul din orașul de la Dunăre este foarte slab reprezentat. Antrenorii gălățeni (și nu numai ei) își amintesc cu nostalgie de perioada anilor 1950—1953, cînd Ion Peicin, Gheorghe Marinescu și alți pugiliști de valoare din acest colț al țării îmbrăcau cu regularitate tricourile de campioni. Excepția făcută de Ștefan Cojan, în 1964 (cînd acesta a cîștigat titlul la semigrea), n-a putut readuce, pe bună dreptate, optimismul la Galați.

S-o spunem din capul locului: dacă era vorba de o altă localitate, unde pugilatul nu are tradiție, nici condiții prielnice de dezvoltare, nici elemente dotate pentru acest sport, atunci poate că nu ne-am fi alarmat. Dar cu boxul din orașul dunărean — care beneficiază de aceste atribute — este altceva. Am căutat să aflăm la fața locului, de la persoane autorizate, care sînt cauzele care au determinat rămînerea în urmă a acestui sport cu veche tradiție, ce măsuri se impun pentru redresarea sa. Și iată ce am aflat:

GHEORGHE ROȘCA (antrenor la Constructorul I.C.O.R.) *„În sălile de antrenament din orașul nostru vin azi mai puțini tineri decît acum 10—15 ani. Este o realitate pe care nu trebuie s-o ascundem, dacă dorim să abordăm cu realism poziția actuală a pugilismului gălățean. Pe de altă parte, să nu uităm că în urmă cu ani, aci doar 2—3 ramuri sportive atrăgeau tineretul: fotbalul, boxul și, într-o măsură mai mică, luptele. Azi, gusturile s-au diversificat, mingea — fie că este vorba de cea de handbal, volei sau de baschet — a cucerit prieteni mulți și statornici. Este mai greu în prezent să convingi un tînăr să urce în ring, decît să-l trimiți, de pildă, pe un teren de volei. Totuși, la Galați sînt destui băieți robuști care vor să practice boxul. Să nu uităm că la noi sportul cu mănuși are o veche tradiție. Acești tineri se pregătesc, într-adevăr, în sală, dar apariția lor în public este rară. Și ei vor să fie văzuți de lume, vor să cunoască succesul. Din păcate, așteptăm campionatul pentru a ne da seama de valoarea lor. Aceasta este principala carență: lipsa continuității competiționale. Campionatul se dispută odată pe an. Cred că principalii vinovați de slaba frecvență a galelor amicale sîntem noi, antrenorii. Iată explicația de ce ne intră în sală puțini juniori. Acum, cînd avem patru secții de box în oraș, va trebui să nu treacă o săptămînă, fără să organizăm gale amicale. Numai așa vom putea pregăti viitorii campioni. Și nu cred că există antrenor care să nu dorească acest lucru".*

ȘTEFAN ION (arbitru internațional). *„A scăzut entuziasmul antrenorilor. A dispărut aproape total bunul obicei ca „maeștrii" să meargă în căutarea talentelor, prin școli și întreprinderi, preferînd să aștepte ca viitorii campioni să le intre singuri în sală. Fostul campion profesionist, Panaitescu-Zigotto a dat un exemplu grăitor* (jenant, cred eu, pentru antrenorii mai tineri), *în această privință. Pentru a demonstra că, dacă există puțină pasiune, se poate face un lucru bun, Zigotto a luat într-o zi frînghiile ringului, a cutreierat cîteva cartiere mărginașe, a improvizat un careu magic, și a demonstrat împreună cu cîțiva boxeri cîte ceva din frumusețile pugilatului. Rezultatul: a doua zi, 200 de copii au cerut să fie înscriși în secțiile de box. Experimentul a dovedit că flacăra pugilatului se poate reaprinde la Galați. Cu condiția ca antrenorii și instructorii mai tineri* (cum sînt V. Bogoi, M. Casacopol, Gh. Eremia, N. Popa, P. Pavel etc.), *care spun că vor să se afirme, să lepede haina comodității și să se angajeze cu pasiune în munca nobilă de redresare a pugilatului. N-ar fi rău ca antrenorii gălățeni să împrumute puțin din entuziasmul colegilor lor din Cîmpulung Muscel* (Cristian Panaitescu) *și Reșița* (Petre Pop), *oameni care „ară" atunci cînd este vorba de destinele boxului românesc. Antrenorii noștri își cunosc meseria. De aceea, nu sînt de acord ca în munca lor să se amestece oameni nepricepuți. Afirm acest lucru pentru că la noi sînt prea numeroși cei ce dau sfaturi".*

GHEORGHE CONCIU (vicepreședintele C.J.E.F.S.). *„O altă cauză care a frînat dezvoltarea sportului cu mănuși la Galați rezidă în organizarea secțiilor. Cineva a emis ideea ca activitatea de performanță să fie concentrată într-un singur club. Fără să privească în perspectivă, conducerea CJEFS și-a dat avizul. S-a trecut imediat la fapte, neținîndu-se seama că întărînd potențialul unui club (în speță, C.S.O.), se dezorganizează celelalte secții. Cei mai buni pugiliști au fost legitimați la C.S.O., fapt care a dus la scăderea potențialului celorlalte cluburi și asociații. Antrenorii „văduviți" de boxerii lor preferați, au muncit dezinteresat, ca să treacă timpul, procesul de instruire fiind, în aceste condiții de tot mai slabă calitate. Numărul galelor a scăzut, ca să nu mai vorbim de cel al elementelor de valoare. S-a ajuns pînă acolo încît, cu prilejul unui meci susținut de formația Dunărea, în R.F.G., antrenorii să fie nevoiți să-și întărească echipa cu numeroși pugiliști din alte localități. Și, cînd ne gîndim că acum 10—15 ani Galațiul era unul din centrele care alimenta echipele noastre reprezentative cu boxeri de certă valoare".*

CONSTANTIN JELESNEAC (antrenor la Dunărea). *„Sînt surprins de faptul că se încearcă să se justifice regresul boxului de la noi, aruncîndu-se vina asupra fostului antrenor județean Petre Mihai, care ar fi dovedit orgoliu exagerat, tendințe de îndepărtare a celorlalți colegi. Este posibil ca în perioada cît a muncit la Galați, Petre Mihai să fi fost distant cu ceilalți antrenori. Poate că rezultatele sale, cunoștințele în materie de box, să-l fi determinat la o asemenea greșeală. Dar a nega faptul că de numele acestui tehnician cu experiență sînt legate o bună parte din succesele sportului cu mănuși gălățean, consider că este un act de injustețe, o nedreptate. Este imposibil — după părerea mea — să vorbești de boxul din Galați fără să amintești și de meritele antrenorului albit la colțul ringului".*

Ne răspund specialiștii direct interesați

GRIGORE JELESNEAC (antrenor la Combinatul Siderurgic). *„Rivalitatea dintre boxerii gălățeni și cei din Brăila a menținut mulți ani, în ambele localități, interesul față de acest sport. A existat o concurență sportivă generatoare de progres. Nu trecea o săptămînă fără ca echipe din cele două centre puternice să nu se întîlnească, fie la Galați, fie la Brăila. Dacă am avut pugiliști de valoarea lui Dragnea, Peicin, Cișmaș, Șerbu, Tudora (gălățeni de origină), aceasta s-a datorat și contactului permanent, schimbului de experiență între sportivii din localitățile amintite. Există o „rivalitate" și azi, însă din păcate prost înțeleasă, și care nu e de natură să impulsioneze sportul cu mănuși: disensiuni între antrenorii gălățeni și cei brăileni, certuri pe marginea unor decizii ale arbitrilor, plîngeri la F.R. Box împotriva unor măsuri care, chipurile ar favoriza fie Galațiul, fie Brăila. Toate acestea au făcut să dispară o tradiție frumoasă, cu adevărat sportivă".*

★

Toți interlocutorii noștri au căutat să prospecteze, cu competență, mijloacele de redresare a pugilatului gălățean. Unele măsuri au și fost luate. S-a dat în folosință o sală ultramodernă (Dunărea), care alături de cea a I.C.O.R.-ului (și ea, excelent dotată), va putea asigura pregătirea optimă a sportivilor. Antrenorii C. Jelesneac, Roșca, Petcu, Casacopol și Gr. Jelesneac — care conduc aceste săli, au acum tot ceea ce le trebuie pentru a scoate la liman sportul cu mănuși. Scuzele nu mai pot fi admise. Dacă vor adăuga (și trebuie s-o facă) mai multă pasiune, dacă controlul și îndrumarea tehnicienilor de la Consiliul județean pentru educație fizică și sport și clubul Dunărea se vor simți mai mult ca pînă acum, boxul are toate șansele să se urnească din lîncezeala în care se găsește. S-a procedat la descentralizarea activității de performanță (era și timpul), la repartizarea mai echitabilă a antrenorilor în secțiile cluburilor și asociațiilor Dunărea, I.C.O.R., Combinatul Siderurgic și Voința. Măsură care, sperăm, va redeschide concurența sportivă. Dacă la acestea se vor adăuga și altele, cum ar fi: acțiuni sistematice de depistare a tinerilor din școlile profesionale (cărora, așa cum remarca antrenorul Grigore Jelesneac, va trebui să li se asigure meciuri cu adversari de aceeași valoare, nicidecum mai experimentați), gale săptămînale sau bisăptămînale între cele patru echipe gălățene, precum și între pugiliștii din Galați și cei din Brăila, măsuri de stimulare a celor mai merituoși sportivi și antrenori etc., sîntem convinși că redresarea boxului gălățean este posibilă.

R. CĂLĂRAȘANU
T. SIRIOPOL coresp.

PE LUCIUL GHEȚII

BUCUREȘTI. După un program riguros de pregătire, Gheorghe Varga, L. Căplescu, V. Ionescu, M. Bărbulescu, Rodica Nimereală, Sanda Bărbulescu, Roxana Salade și Adriana Pleșan însoțiți de antrenorul Z. Szekely, au părăsit Capitala pentru a lua parte la concursul speranțelor olimpice, programat între 8—11 februarie pe pista din Leningrad.

MIERCUREA CIUC. 21 de concurenți și-au disputat întîietatea în cadrul fazei județene a campionatului de patinaj viteză. Eva Szigeti, L. Agoston și Z. Sandor au cucerit dreptul de a participa la finala pe țară. *(BELA SEBOK-coresp).*

BUȘTENI. Din inițiativa antrenorului de tenis de cîmp Alex. Vintilă s-a amenajat în localitate un patinoar natural, care va fi dotat cu rețea de iluminare *(V. ZBARCEA-coresp.)*

SIBIU. Pista naturală de la Valea Aurie a găzduit întrecerile etapei județene a campionatului republican. Dintre numeroșii concurenți s-au remarcat Ion Opincaru, Emilian Pătru, Gheorghe Martin, Felicia Toanchină, Sanda Frum, Adriana Balev ș.a. *(I. IONESCU-coresp.)*

ORADEA. Primul concurs de viteză al sezonului a reunit 66 de fete și băieți. Întrecerile au avut loc în cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului și s-au desfășurat pe patinoarul natural din incinta stadionului Voința. (I. GHIȘA-coresp. principal).

TEATRUL LUCIA STURDZA BULANDRA
prezintă în curînd
pe scena sălii Studio din str. Alex. Sahia 76 A
premiera spectacolului de comedie:

„TANDREȚE ȘI ABJECȚIE"

de Teodor Mazilu
regia: CORNEL TODEA
cu: Octavian Cotescu, Petre Gheorghiu și Vally Voiculescu
Pepino, Ana Negreanu, Adrian Georgescu, Dan Damian,
Marius Pepino, Violeta Andrei, Mariella Petrescu
regizor secund: Adrian Georgescu
Scenografia: Ovidiu Bubulac
Asistent: Dan Jitianu
Ilustrația muzicală: Mircea Teodor Ciortea

PANORAMIC SPORTIV INTERN

(Urmare din pag. 1)

sporturi de iarnă, se dispută — sîmbătă și duminică — „Cupa Dinamo Brașov", competiție onorată și de prezența unor „viteziști" redutabili din Ungaria și Polonia.

★

Îndreptățit atletismul solicită un loc de frunte în avanscronica finalului de săptămînă. Am urmărit cu interes întrecerile juniorilor, dar — să recunoaștem — e cu totul altceva atunci cînd la start se aliniază seniorii. Aceasta, poate, și pentru că Olimpiada atletică de la Ciudad de Mexico ne-a reamintit că avem și noi marii noștri performeri. Sperăm, desigur, ca ei să nu lipsească sîmbătă și duminică din noua sală atletică de la „23 August", unde se vor desfășura campionatele naționale. Ce bine ar fi! Mai ales pentru că, ținînd seama de exigența triere valorică făcută de standardurile mult mai ridicate în acest an, se poate anticipa nu numai o prezență cantitativă (ca în alți ani), ci una calitativă a atleților fruntași. Ar fi, deci, asigurate toate condițiile pentru ca statisticienii să facă numeroase corectări și pe tabelul recordurilor naționale în competițiile atletice de sală. Și mai este ceva: „naționalele" de seniori ni se par cea mai convingătoare repetiție pentru importantul concurs internațional de sală (la a doua ediție a sa) de săptămîna viitoare.

★

Campionatele republicane la jocurile sportive. În sala Floreasca — al doilea turneu de trei etape în campionatul masculin de hadbal (vineri, sîmbătă și duminică). La baschet — din nou, după cum susține redactorul de specialitate al rubricii, etapă (a patra) fără puncte de atracție, interesantă apărînd doar întrecerea celor 6—7 echipe din prima divizie angajate în lupta pentru evitarea retrogradării (!?).

★

P.S. De ce, oare, tocmai acum, în această perioadă atît de „calmă" în jocurile sportive ne amintim că au trecut 9—10 ani de cînd n-am mai asistat la pasionantele — și de o valoare extrem de ridicată — întîlniri amicale cu echipe de volei și baschet din alte țări, de exemplu din Bulgaria, Cehoslovacia, Uniunea Sovietică, Italia, Franța ș.a. Jucăm numai în deplasare?...

★

Fără afișe pompoase, poate și fără prea mulți spectatori, sala clujeană va găzdui sîmbătă și duminică „Zona B din campionatele naționale" rezervate mușchetarilor, care, deocamdată, se... duelează în limitele categoriilor a II-a și a III-a. Dar, cine știe? Mai sînt puține zile pînă la Turneul Speranțelor Olimpice, organizat — între 13—16 februarie — pentru prima oară la București. De ce, oare, Clujul n-ar fi o primă escală spre München '72?

★

La încheierea ediției, aflăm că au fost programate mai multe meciuri de pregătire ale echipelor fruntașe de rugby și — mai ales — fotbal. Se apropie, totuși, primăvara!

A APĂRUT REVISTA

„EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT" nr. 1/1969

Din sumar spicuim:
— A XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară de la Ciudad de Mexico de A. VRABIE și C. FLORESCU.
— Biologia locomoției umane (I) de C. BACIU.
— Atletismul la Ciudad de Mexico (I), de GH. ZIMBRESTEANU.
— Despre „metodele de antrenament" la schi de H. BONNET.
— Ionel Drîmbă de T. STAMA.
Într-o manieră grafică nouă, cu un colorit extrem de plăcut, acest interesant număr al revistei „EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT" vă stă la dispoziție la toate centrele de difuzare a presei.